

Mai mult decât ceilalți

Matei 23:1-14
Marcu 12:38-44
Luca 20:45-47; 21:1-4

Viața lui Isus

Majoritatea studiilor asupra acestei povești se concentrează doar asupra văduvei și a darului ei către vistieria templului. Dar, pentru a pune povestea în context, ar fi bine să ne întoarcem câteva versete în urmă, deoarece Isus vorbește în aceeași poziție. Evanghelia după Matei nu o menționează pe această văduvă anume, dar cititorul își poate da seama din context că este vorba de același eveniment în care vorbește Isus.

Isus vorbește ucenicilor Săi, dar vorbește cu un public mult mai larg (Matei 23:1; Luca 20:45). El își adresează cuvintele ucenicilor Săi, dar cititorul are impresia că Isus vrea ca și alții să audă ce are de spus.

Isus începe prin a-și spune ucenicilor să se ferească de cărturari.

Cărturarii erau un grup de oameni foarte bine studiați în Vechiul Testament și experți în legea iudaică. Ei erau cei care scriau scripturile pe suluri. Aceștia erau învățători învățați și lideri autoritari. Ei se ocupau de chestiuni legale; unii dintre scribi erau și farisei, iar avocații erau și ei scribi. În general, ei erau foarte respectați și stimați de poporul evreu și căutau răspunsuri cu privire la lege. Ei erau vocea tradiției; erau lideri în templu și în comunitate. Erau considerați a fi foarte drepti.

Nu-L plăceau pe Isus; aceștia erau cei care încercau mereu să-L găsească defecte. El le amenința modul de viață și întorcea cu susul în jos tot ce vorbeau de laudă. Ei erau printre aceiași oameni care L-au trimis pe cruce.

Isus le spune ucenicilor să se ferească de ei, pentru că tot ce fac ei este pentru că vor să fie văzuți (Matei 23:5).

Isus a spus că ei „vor sta pe scaunul lui Moise” (Matei 23:2-3). Aceasta înseamnă că ei dețineau autoritatea care îi aparținea lui Moise. Cărturarii le spuneau tuturor oamenilor ce să facă; le spuneau ce legi și sărbători să respecte. Dar Isus le-a spus să nu se urmeze faptele lor, pentru că ei spun asta, dar ei înșiși nu le fac.

Cărturarii pun povara grea asupra poporului cu toate regulile și legile pe care poporul trebuie să le respecte. Dar ei înșiși nici măcar nu ridică un deget ca să-i ajute.

Cărturarilor le plăcea să poarte robe lungi, care erau simboluri ale statutului și autorității. Le-a permis tuturor să știe cine sunt și cât de importanți sunt. Voiau să fie văzuți în aceste haine.

Cărturarilor le plăceau saluturile în piață; le plăcea să audă oamenii numindu-i Rabi și dându-le titluri de respect. Dacă oamenii îi recunosc în piață și îi cheamă, atunci toți cei de acolo îi vor vedea și vor ști cât de importanți sunt.

Cărturarii iubeau să poarte veșmintele lungi care erau simboluri ale statutului și autorității.

Aceasta le arăta tuturor cine erau și cât de importanți erau. Își doreau să fie văzuți în aceste haine.

Aceste camere erau spații mari și deschise, cu niveluri superioare care puteau fi văzute de la podea. Cărturarilor le plăcea să aibă aceste locuri, astfel încât toți cei de acolo să poată privi în sus și să-i vadă stând în camerele superioare și să vadă cât de influenți erau.

Isus a spus că ei „devorează casele văduvelor”. Cărturarii le înșelau pe văduve și le furau casele. Conform legii lui Moise, nimeni nu trebuia să maltrateze sau să profite de o văduvă (Exodul 22:22). Zeciuielile templului trebuiau să fie folosite pentru îngrijirea leviților (preoților), a străinilor, a orfanilor și a văduvelor (Deuteronom 26:12-13). Poporul evreu trebuia să se asigure că văduvele erau îngrijite și să lase o parte din recolta de struguri, măslină și grâu din câmpurile lor pentru văduve (Deuteronom 24:19-21).

Cărturarilor le plăceau rugăciunile lungi; se rugau cu voce tare pentru ca toată lumea să-i audă și să vadă cât de sfinți erau.

Mai mult decât ceilalți

Acestea au fost afirmații foarte îndrăznețe pe care le-a făcut Isus. Isus a spus că nu erau drepti, că erau mândri și că erau ipocriți. **Pentru scribi, aceasta era o blasfemie.**

Isus se uita mereu la inimă. Oamenii se uitau la înfățișarea exterioară și erau intimidați de cărturari. Dar Isus nu s-a lăsat deloc intimidat; el i-a certat cu privire la motivele lor.

Isus vorbea în templu când a spus aceste lucruri (Marcu 12:35-38). Așadar, este aproape sigur că și cărturarii l-ar fi auzit.

Isus ședea vizavi de vistieria templului și se uita la oamenii care puneau bani în darurile de jertfă.

Practic, Isus stătea în complexul templului, vizavi de locul unde oamenii își aduceau ofrandele. Aceasta ar fi trebuit să facă parte din clădirile templului, dar nu în interiorul templului în sine. Femeilor li se permitea accesul în această curte exterioară, dar nu și în interiorul templului, iar conținutul poveștii ne spune că acesta este un loc unde femeilor li se permitea accesul.

El îi privea pe oameni cum se duceau la vistierie și își puneau banii, iar bogații băteau mulți bani.

Nu ascundeau cât investeau. Isus îi privea pe bogați cum își investeau banii și, pe baza învățaturii pe care Isus o dădea chiar înainte de asta, putem ghici că bogații se asigurau că toată lumea putea vedea cât dădeau. Voiau ca toată lumea să știe și voiau să fie văzuți.

O văduvă săracă s-a suit la vistierie.

Această doamnă ar fi fost foarte săracă. Trebuie să fi fost evident cât de săracă era.

Discuta:

Cum ar fi putut oamenii să știe că era săracă?

Poate o cunoșteau? Poate știau că era văduvă? Poate își pierduse casa?

Femeia a oferit două monede mici, care nu valorau aproape nimic. Acestea ar fi fost monedele cu cea mai mică valoare.

Care este cea mai mică și mai puțin valoroasă monedă din moneda dumneavoastră? Aceasta ar fi fost ca două dintre acestea. Valora foarte puțin.

Isus privește întotdeauna lucrurile diferit față de toți ceilalți. Împărăția Lui este o împărăție inversată. De obicei, este opusul a ceea ce se așteaptă toată lumea.

Isus a văzut-o punând banii și i-a chemat pe ucenicii Săi. E ca și cum le-ar fi spus: „Veniți aici, vreau să vă arăt ceva”.

El a zis: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a pus mai mult decât toți cei ce au pus bani în vistierie.”

Toți ceilalți au pus bani din prisosul lor. Ea a dat din sărăcia ei tot ce avea, toți banii ei pentru a trăi.

Isus le-a înțeles motivele. Bogații aveau mulți bani și, probabil, chiar i-au obținut prin tactici dubioase; Isus menționase că aceștia profitaseră de văduve. Aveau mulți bani și au pus mulți bani în vistierie. Au făcut-o cu o prefăcătorie, asigurându-se că toată lumea știa cât dădeau.

Această poveste se leagă și de învățăturile lui Isus din predica de pe munte:

Putem rezuma Matei 6:1-4:

Mai mult decât ceilalți

Faceți fapte bune în public, ca să fiți văzuți? Dacă le faceți, Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va răsplăti.

Când dai ceva, nu suna din trâmbiță înaintea ta, cum fac ipocriții în sinagogi și pe ulițe. Fac asta pentru ca oamenii să fie lăudați; și-au primit răsplata. Unele traduceri spun să nu se facă mare paradă cu asta.

Când dai săracilor (sau ajuți pe cineva nevoiaș), să nu știe stânga ta ce face dreapta ta.

Unele traduceri spun „fă-o în așa fel încât nici măcar cel mai apropiat prieten al tău să nu știe despre asta”.

Să dai darul tău în ascuns, în ascuns. Și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti El însuși.

Isus face o ilustrare; vă arată ce făceau conducătorii vremii. Nu este clar dacă fariseii sunau de fapt din trâmbiță când dădeau săracilor sau dacă se suna din trâmbiță când puneau o sumă mare în ofrandă. Unii cercetători au gândit că s-ar fi putut sufla într-o trâmbiță pentru a-i chema pe cei nevoiași într-un loc unde conducătorii sinagogii dădeau pomană, sau bani, săracilor. Alți cercetători cred că Isus ilustra modul în care aceștia se etalau din câte dădeau.

Indiferent dacă cuvintele lui Isus au fost literale sau cu titlu de ilustrare, dacă se face mare demonstrație de a dăruia altora, atenția este îndreptată asupra persoanei care dăruiește.

Isus a spus că și-au primit răsplata, și acea răsplată era că fiecare va vedea ce făcuse și le va da onoare. Gloria ar trebui să-i revină lui Dumnezeu, nu celui care dăruiește. Când facem ceea ce spune Isus, dacă dăm săracilor, dar o facem în secret și nu atragem atenția asupra noastră sau nu le spunem tuturor ce am făcut, atunci Dumnezeu va vedea acest lucru și EL ne va răsplăti. Iar răsplătirile care vin de la Dumnezeu sunt mult mai mari decât orice am putea primi vreodată de la alți oameni.

Discuta:

Putem privi asta ca pe ceva ce au făcut oamenii din Biblie. Dar oamenii sunt oameni, iar natura umană nu se schimbă. Pot exista lucruri în societatea, viața sau cultura noastră care sunt similare, dar doar arată diferit și se manifestă puțin diferit.

Mesajul este același.

Trebuie să-l dăm întotdeauna glorie lui Dumnezeu și nu să ne atragem atenția asupra noastră. Dacă Îl punem pe Dumnezeu pe primul loc, mulțumindu-l și laudându-l, ispita de a ne concentra atenția asupra noastră scade.

Nu a existat nicio fanfară când această văduvă și-a pus banii în cutie. Nimeni nu a făcut mare caz din asta. Poate că s-a simțit jenată când și-a pus contribuția, iar ceilalți au pus mult mai mult. Probabil că oamenii au privit-o ca și cum n-ar fi fost nimic și poate chiar au râs de ea. Dar există o mare diferență între ceea ce prețuiesc oamenii și ceea ce prețuiește Dumnezeu.

Isus în poveste

Isus a împlinit legea lui Moise. Aceasta înseamnă că el a respectat fiecare dintre cele 613 porunci din legea mozaică.

Fariseii și cărturarii erau studiați în lege. Erau experți în regulile legii. Dar nu înțelegeau cu adevărat legea. Credeau că o înțeleg mai bine decât oricine, ba chiar au făcut multe reguli suplimentare pentru a-i ajuta să respecte legea. Isus nu a respectat legile lor suplimentare și nici nu a respectat legea în același mod în care o făceau ei. Ei au urmat-o întocmai, dar au respectat-o „legal”, dar nu din inimă.

Isus nu se referea doar la respectarea regulilor; el voia ca ei să înțeleagă scopul din spatele legii.

Scopul lui Dumnezeu se rezuma la două lucruri: să-L iubești pe Domnul din toată inima ta și să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși.

Toate legile Vechiului Testament se bazează pe aceste două porunci. Dacă cititorul înțelege cu adevărat porunca, poate vedea că, prin urmarea ei, aceasta doar mărturisește despre dragostea față de Dumnezeu, față de ceilalți, sau față de amândoi.

Întrebări de lecție și versete de memorat

21. Zacheu

1. Dacă Îl vei căuta pe Domnul Dumnezeuul tău, Îl vei găsi? (Deuteronom 4:29; Ieremia 29:13)
2. Îl vei găsi dacă faci ce?
3. Îl vei găsi când vei face ce?
4. Ce spune Psalmul 105:3 despre inimile celor ce-L caută pe Domnul?
Ieremia 29:13
Și Mă veți căuta și Mă veți găsi cu desăvârșire, când Mă veți căuta din toată inima voastră.

22. Mult iertat

Citește Ioan 12:1-11

1. De ce au venit evreii la această cină?
2. Ce voia Iuda să facă cu parfumul? De ce?
3. De ce a spus Isus că femeia făcea asta?
4. Ce voiau preoții să-i facă lui Lazăr?
5. De ce erau supărați pe Lazăr?

Luca 7:47

De aceea îți spun că păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, pentru că a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin.

23. Mai mult decât ceilalți

1. Cine punea bani în vistierie sau oferea în ziua aceea?
6. Ce au făcut oamenii bogați?
7. Cât a pus această doamnă în ofrandă?
8. Isus a spus că ceilalți oameni au dat?
9. De ce a fost mai valoros ceea ce a dăruit ea?

Luca 16:15

„Voi sunteți aceia care vă arătați dreptate înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile. Căci ce este prețuit de oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.”

24. Cum vei înțelege?

1. Ce s-a întâmplat cu sămânța care a căzut pe marginea drumului?
16. Ce s-a întâmplat cu sămânța care a căzut pe stânci?
17. Ce s-a întâmplat cu sămânța care a căzut printre spini?
18. Cum a spus Isus că sunt păsările?

Isaia 55:11

Așa va fi și cuvântul Meu, care iese din gura Mea; nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va împlini voia Mea și va izbuti în lucrul pentru care l-am trimis.

